

GOED TOEVEN
AAN DE
KIPPENKADE

Bruggetjes naar *een andere wereld*

Tekst: DOUWE ANNE VERBRUGGE | Fotografie: LODE GREVEN

Aan de Kippenkade in Reeuwijk is het bijzonder goed toeven. De zomerwoningen die 364 dagen per jaar bewoond mogen worden, liggen tussen de plassen, onbereikbaar voor auto- en fietsverkeer. Maar bovenal: de huisjes zijn alleen te bereiken over eigengereide bruggetjes.

JANUS VERWEIJ

'Ik heb de brugconstructie zelf uitgewerkt'

Het hele jaar door ben ik hier te vinden. Met niemand heb ik wat te maken, geweldig vind ik dat. Lekker eigen baas zijn." Het bruggetje naar de tuin van Janus heeft een hefconstructie. Als je aan de touwen met gewichten trekt, gaan de loopplanken soepel omhoog. "Ik heb zelf de constructie uitgedacht en in elkaar gezet. Jarenlang heb ik als smid gewerkt, dan houd je weleens een onderdeelje over waarmee je later weer wat kunt, zoals de katrollen. De gewichten komen uit een stuk plaatijzer. Veel onderhoud heb ik er niet aan, maar ik durf wel te zeggen dat het een van de best werkende hefbruggetjes is langs de Kippenkade."

De brug gaat omhoog als Janus naar huis gaat. "Met een ijzeren pen kan ik 'm vastzetten. Bij storm en ontij kan er dan niets gebeuren." Ook als Janus en zijn vrouw een nachtje blijven slapen in hun onderkomen, gaat de brug omhoog. "Maar echt nodig is

dat niet. Vroeger had je nog wel jongeren die kattenkwaad uithaalden, maar die zie je bijna niet meer. Zitten allemaal binnen, achter hun telefoontje. Toen ik hun leeftijd had, ging ik de plassen op om een palinkje te stropen."

Buiten staat een flinke stapel hout opgestapeld. Op een zwaar hakblok liggen de gekloofde aanmaakhoutjes klaar. Janus is fit, zoveel is duidelijk. "Ik ben hier altijd in de weer. In mijn eigen tuin, maar ook langs de Kippenkade, waar ik hand-en-spandiensten verricht voor Staatsbosbeheer. Baggeren, maaien, hooien, knotten, alles vind ik mooi. Altijd heb ik hier in de buurt gewoond en gewerkt. Mijn vader was boerendaggelder. Om de paar jaar ging hij bij een andere boer aan de slag, en verhuisden wij met het hele gezin naar de boerendaggelderswoning naast de boerderij van de boer. Alleen het kippenhok en wat klein meubilair gingen mee op de wagen, waar toen nog een paard voor gespannen stond. Bijna niet meer voor te stellen. Maar van hard werken word je niet slechter. Ook mijn vader was op hoge leeftijd nog fit. Als hij hier aan de Kippenkade op bezoek kwam, sjeesde hij met zijn fiets zo over de brug. Zonder op of om te kijken vloog hij in volle vaart over de smalle planken."

THIJS VAN HEES

De draaiplaat moet wel waterpas liggen'

Met een flinke zwieper draait Thijs van Hees de brug zodat deze boven de sloot komt te liggen. Oversteken kan niet meer. "Zo voorkomen we ongewenst bezoek en hoeven we niet steeds op de hond te letten. Nu kan ie ons terrein niet af." De brug rust op een stalen draaiplaat. Toen Thijs het huis in 1990 kocht, was dat inclusief de draaibrug. "Wie het systeem bedacht heeft, weet ik niet. Maar het is een perfect ding, ik heb er weinig onderhoud aan. Alleen bij kleine verzakkingen, het is hier allemaal moerassig veengebied, moet ik de draaiplaat ietsjes oprikken zodat ie weer waterpas ligt."

Het huis uit 1963 is het enige huis langs de Kippenkade met een woonbestemming. De heipalen werden die winter over het ijs aangevoerd. "Bijna ieder weekend, maar soms ook doordeweeks, zijn we hier te vinden. Er heerst een wonderlijke rust. Midden in het Groene Hart waan je je helemaal van de wereld. Ik woon en werk in Gouda. Als ik daarvandaan hiernaartoe ga, zie ik langzaam de bebouwing afnemen. Hier aangekomen ben ik op slag alle eventuele toestanden van het werk vergeten. En die rust overvalt me iedere keer opnieuw."

Thijs is als tuin- en landschapsarchitect gericht op het buiten zijn. "Ik heb veel fruitdragend gewas aangeplant. Vaak genoeg moet ik spullen hierheen slepen; als tegenprestatie wil ik ervan oogsten. Vijf verschillende hazelnoten met vijf verschillende smaken heb ik verzameld, en veel Amerikaanse bosbesstruiken. Die doen het goed op veengrond. Zie je trouwens de kievitbloem? Die is echt zeldzaam aan het worden. Hij groeit op arme grond en kan slecht tegen te veel bemesting. In de weilanden van de boeren zie je ze om die reden niet meer. De bloem doet er acht jaar over om tot bloei te komen. Ik ben echt blij dat ie bij mij wel bloeit." De takkenwal in de tuin die bescherming biedt tegen de wind, is van de hand van Janus. "Zijn authentieke manier van werken is jaloersmakend. Hij is vergroeid met dit gebied en weet als geen ander hoe je dit soort constructies het best kan bouwen. Daar kan geen tekentafelgeleerde tegenop."

Thijs draait de brug weer dicht om bezoek te ontvangen dat komt aangelopen. Ondertussen controleert hij de staat van het brugdek. "Teren mag niet meer, dus de planken moet ik na vijftien tot twintig jaar vervangen. Maar ze kunnen nog even mee."

MARLEEN SCHOONDERWOERD EN WESSEL RUIK

'Brug dichtgeklapt voor Jikke'

Waarom er bij de zomerwoning van Marleen en Wessel geen hefbrug of draaibrug ligt, maar 'slechts' een klapbrug, is ook hun niet duidelijk. "Ik denk dat deze het makkelijkst was om te maken", geeft Wessel als verklaring. Een slot op de dichtgeslagen klapbrug voorkomt ongenode gasten. Wessel, die binnenhuisarchitect is en een meubelmakerij heeft, woont in het nabijgelegen Oudewater. Net als zijn vriendin Marleen, die daar een damesmodezaak runt: "We mogen hier 364 dagen per jaar vertoeven. Niet dat we dat doen, maar als het ook maar even goed weer is fietsen we deze kant op."

Wessel denkt dat het zomerhuisje een voormalige keet is van arbeiders die vroeger op de legakkers werkten. "Een andere reden waarom op deze locatie een huisje is gebouwd heb ik niet. En het heeft ook de vorm van een keet." Die vorm blijft voorlopig wel behouden, want aan verbouwen moet de binnenhuisarchitect voorsnog niet denken. "Alleen als er iets kapot is, vervang ik het. En het keukentje heb ik op een kruiwagen hierheen vervoerd, dat dan weer wel. Maar het

prettige van deze plek is dat er eventjes niets hoeft. Als je thuisblijft, ga je toch weer aan het werk: er is altijd wel wat te doen. Hier niet. Hier kunnen we gewoon lekker zitten, de boel de boel laten en genieten van de zon die opkomt en de maan die op windstille avonden op het water schijnt. Helemaal leuk is het als mijn twee dochters bij ons in het huisje zijn. Zij komen het liefst als het lekker warm weer is. Op de slaapkamers kan het namelijk behoorlijk koud zijn."

Ver van de bewoonde wereld of niet, tegen de avond wordt de brug sowieso afgesloten. Labradoodle Jikke wil namelijk nog weleens de polder induiken om achter de hazen aan te gaan. Marleen: "Het is nogal een gedoe om Jikke hier in het nachtelijk donker terug te vinden, is mijn ervaring..." En ja, soms nodigt het bruggetje ook uit tot bijzonder bezoek. Wessel: "Toen mijn ouders pas langskwamen, troffen ze een vrouw aan in 'hoge nood'. Ze had de brug opengeklapt en dacht op een onbespied plekje even te kunnen gaan zitten. Werd ze met haar broek op haar knieën toch nog gesnapt!" 🐾

